

Brødremenighedens Danske Mission – BDM

Danish Moravian Mission

Ydre Missions Hus - Nørregade 14 - 6070 Christiansfeld
tel. 0045 7456 2233 - mail: bdm@dmr.org - web: www.bdm-dk.dk

Kipili 20. juni 2010.

Kære venner.

Det er søndag sidst på eftermiddagen. Jeg har lukket døren og sat Per Nielsen (trompetist) på efter at have været to ture til Masolo for at hente koret fra Kazovu og køre dem og deres instrumenter til Kirando, så de kan gå hjem i morgen. De var gået hele vejen fra Kazovu til Masolo (50 km) i fredags for at synge og spille, så for at de ikke skulle tabe modet helt gav jeg dem en lift de 30 km tilbage; og det var de bestemt glade for.

Jeg er selv ved at komme over en omgang tyfus, og heldigvis er volontørerne taget af sted, så de ikke skal ynkes over en gammel afsvækket missionær. Det er meget godt, for jeg har ikke tid til den slags besværligheder.

Arbejdet med genoprettelse af tyfonens skader synger på sidste linje, og alle rapporter er ved at være klar til afsendelse. Det har været lidt mere arbejde, end jeg først havde tænkt. Men jeg har haft rigtig god hjælp fra nogle af mine ansatte, som jeg har kunnet overlade uddeling af materialer og kontrol med brugen af dem. Det har for mig været en meget positiv oplevelse at se den ansvarlighed, nogle af dem har vist i denne situation. De har spurgt mig til råds i tvivlsituationer, og hvor de har fundet forsøg på snyd fra folk, har de standset hjælpen.

Der har været et par situationer med enker som fra familiens side er blevet strittet ud af boligen, hvor vi i stedet for at hjælpe arvingerne er gået ind og har hjulpet enken og hendes børn til et andet sted at bo. Enkerne står meget svagt herude og er totalt uvidende om deres sociale rettigheder – men selv om jeg prøver at tage affære og indkalder de offentlige myndigheder i landsbyen til samtale med enken, frasier hun sig sine og børnenes retsmæssige krav, fordi hun er bange for at mandens familie skal ramme hende med trolddom. Det er ikke kun et spørgsmål om uvidenhed men i lige så høj grad en bundethed i traditionel tro selv om de bekender sig som kristne. Angsten sidder i dem som en fobi, og den kan kun en indre overbevisning hjælpe dem af med. Jeg kan tale eller prædike om den frihed, vi kristne har fra disse magter, hvilket jeg gør igen og igen, men jeg oplever sjældent, at det når længere end forstanden.

Jeg har været på nogle spændende ture i tre vidt forskellige sogne. Den første har jeg beskrevet i en artikel i BDM-nyt, så den lader jeg ligge her. Den anden var til et nyt sogn, Muse, nede ved Rukwasøen. Her var flere landsbyer som endnu aldrig havde haft besøg af en missionær. Præsten havde arbejdet der i to år og besøgt de små menigheder flere gange om året – så han var et kendt ansigt, hvilket i sig selv er usædvanligt. Desværre havde jeg bøvvl med generatoren og trods udskiftning af stempelringe og stempel et par gange under turen opgav den helt pusten den sidste aften. Den vi lånte fra en videobiograf var ikke bedre; men jeg var glad for den velvillighed vi mødte hos folk. Indehaveren afbrød simpelthen forestillingen, da han hørte, vi var i bekneb og bad folk om at komme igen, når vi var færdige med at bruge generatoren.

Hver dag gik vi hele formiddagen fra hus til hus eller torv, hvor vi kunne se folk var samlede og gav os i snak med dem. Vi blev godt modtaget selv om de fleste var katolikker, enkelte muslimer og animister.

Vi var åbne over for katolikkerne og prøvede at rådgive dem i deres situation, hvor vi hos de andre prøvede at forkynde evangeliet om Guds kærlighed og hans vej til frelse for alle.

Min tredje tur var til et sogn, Legeza Mwendo, helt nede ved grænsen til Mbeya og Zambia. Oplevelsen her var meget deprimerende. Jeg har ikke oplevet et sogn med så mange 'kristne' og så lidt fællesskab før. Kirkerne var velbyggede og store men havde siden de fik bliktag på for 8 år siden ikke haft hjælp af menneskehånd. I mangel af vinduer havde man muret sten ind i vindueslysningerne, så der kun var en sprække øverst oppe som mindede om et skydeskår. Ingen tvivl om at mørkets magter trivedes godt i de skumle bygninger, der ikke engang havde bænke. At menighederne var opdelt i 'de frelste' og 'de fortabte' gjorde ikke samarbejdet nemmere folk imellem. Jeg så straks, at det der her skulle undervises og prædikes om var begrebet 'kærlighed'. Det var simpelthen så indlysende, at de ikke havde fattet betydningen af hverken Guds kærlighed eller kærligheden til næsten.

Jeg havde købt en ny generator, så alt startede perfekt den første aften. Men..... allerede et kvarter inde i 'Noahs Ark' satte ventilerne sig, og vi måtte aflyse forestillingen for de godt 1000 mennesker, der havde samlet sig. De følgende aftener lånte jeg en stor generator hos et kor i nabobyen, og vi fik mulighed for at vende tilbage til den førte landsby, inden jeg tog derfra igen.

Om søndagen var der konfirmation af 16 unge. Samtidig blev der holdt ungdomsstævne, så kirken var fuld af folk. Dagen før havde jeg haft seminar for de unge, så emnet 'kærlighed' fortsatte i min prædiken den søndag. Mens jeg ventede på at gudstjenesten skulle begynde sad jeg udenfor og betragtede kirkegængerne. De kom i deres stiveste puds, kvinderne med en skammel (treben) på hovedet og mændene med en under armen – et pudsigt syn men samtidig noget der viser, at enhver er sig selv nok; et godt billede på hvad jeg ville tale om. På trods af mine ihærdige forsøg senere med ord og billeder, kom der ikke noget umiddelbart resultat. Gudstjenesten sluttede med en indsamling så menigheden kunne købe en bibel, liturgi, salmebog og løsensbog til brug ved gudstjenester, hvor præsten ikke var til stede. På trods af over 100 voksne lykkedes det kun at indsamle nok til en løsensbog. Fællesskabets manglende nærvær udmøntet i hård valuta.

Da jeg tog derfra, havde jeg en pige med på 10-11 år. Jeg havde besøgt hende på vej ud til en af de andre landsbyer og konstateret, at hun nødvendigvis måtte indlægges. Hendes ene ben var opsvulmet til tredobbelt tykkelse, og betændelse flød ud af huller i benet. Hun havde været uden behandling i to år – dvs. forældrene havde brugt blade og rødder, men ingen antibiotiske midler pga. manglende økonomi (eller kærlighed?). Faderen ville gerne med ind til Sumbawanga, så han kunne se, hvor hun skulle være. Så jeg fortalte ham, at det var helt i orden, hvis han kunne betale hjemrejsen og sit ophold selv, for jeg ville kun tage mig af pigen. Hvis han havde ofret de 3500/= shilling, som han viste mig, på penicillin til pigen, havde hun ikke behøvet at skulle indlægges. Jeg fik hende afleveret på sygehuset og sat mama Pendo på som forsørger. Vi fik foretræde hos en læge med det samme (jeg er jo hvid), men ikke desto mindre kom hun til at ligge i tre dage, efter at røntgen var taget, inden der var nogen, der havde tid til at tage sig af hende (det var endda kun gennem en forespørgsel til en hollandsk læge på stedet).

Det er en lang og trang vej for den almindelige tanzanier at få behandling. Ofte får de lov til bare at ligge; hvis altså der ikke lige er et 'lyst' hoved til at trække i trådene. Jeg var nervøs for, at hun havde knoglekræft som den pige, jeg forsøgte at hjælpe i sin tid; men det viste sig heldigvis at det 'kun' drejede sig om en alvorlig infektion, som havde tæret halvdelen af hovedknoglen og hele spolebenet væk – der var håb om, at hun ville kunne komme til at gå igen.

Efter en uges intensiv antibiotisk behandling var benet svundet ind til næsten normal størrelse og strømmen af puds stoppet. De vil ikke foretage operative indgreb, før benet er faldet til ro; de har håb om at forreste knogle vil gendanne sig som efter et brud.

Jeg tager til Sumbawanga igen på tirsdag (den 22.06.) for at mødes med Bjarne G. Olsen som skal holde søndagsskoleseminar, og vil kunne se hende ved den lejlighed. Efter tre dages seminar, to

for søndagsskolelærere og en for sognepræster, tager vi til Tabora, hvor det gentager sig. Herefter overlader jeg Bjarne til Just fra Kigoma og fortsætter d. 30. juni direkte til DSM, hvor jeg gerne skulle nå at modtage familien Bruun-Sørensen, som har afsat deres ferie til volontørarbejde i Kipili – de ankommer d. 1. om morgenen, så jeg håber de godt 1000 km vej ikke er for hullet.

Efter dem kommer tandlægebesøg o.l. hvorefter Sissel min ældste datter m. familie kommer for at besøge mig. Når de er rejst igen går det løs med arbejdet i Congo, hvor jeg først tager over søen med båd medbringende 100 skolepulte til skole i Moba, og præster som skal med mig på evangelisation derovre.

Tilbage hertil tager jeg bilen ned til den sydlige hovedby Lubombashi sammen med Lubambo fra Moba (hans provsti strækker sig ca. 2000 km). Her skal vi besøge de menigheder der har overlevet de stammekontroverser, der var indenfor kirken i distriktet ved årtusindskiftet.

Kære venner, dette var lidt af det, der har holdt mig beskæftiget siden påske. Jeg beklager at jeg ikke længere finder tid til de månedlige dagbøger men håber, at I alligevel får et lille indblik i min dagligdag på denne måde.

Mange Kærlige hilsener.

Knud Elmo Knudsen
Kipili, Tanzania